

РЕШЕНИЕ

№ 6891

гр. София, 17.11.2022 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, XVIII КАСАЦИОНЕН СЪСТАВ, в публично заседание на 28.10.2022 г. в следния състав:

ПРЕДСЕДАТЕЛ: Милена Славейкова

ЧЛЕНОВЕ: Деница Митрова

Мария Бойкинова

при участието на секретаря Таня Миткова и при участието на прокурора Тони Петрова, като разгледа дело номер **4292** по описа за **2022** година докладвано от съдия Милена Славейкова, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 285, ал. 1, изр. 2 от Закона за изпълнение на наказанията и задържането под стража (ЗИНЗС), във вр. с глава дванадесета от Административнопроцесуалния кодекс (АПК).

Образувано е по касационна жалба на Главна дирекция "Изпълнение на наказанията" (ГДИН), [населено място], [улица], чрез юрисконсулт Д. М., срещу Решение № 1285 от 28.02.2022 г., постановено по адм. д. № 1625/2021 г. по описа на Административен съд София - град, Първо отделение, 14-ти състав, в частта, с която ГДИН е осъдена да заплати на И. П. С., ЕГН [ЕГН], обезщетение в размер на 500 лв. за неимуществени вреди, претърпени в периода от 31.12.2020 г. до 08.02.2021 г., за нарушение на чл.3, ал.2, вр. ал.1 от ЗИНЗС по време на пребиваването му в Медико - социален център (М.) на Специализирана болница за активно лечение на лишени от свобода (СБАЛЛС) [населено място].

В касационната жалба са въведени оплаквания за неправилност на решението като постановено в нарушение на материалния и процесуалния закон, както и поради необоснованост - касационни основания по чл. 209, ал. 3 от АПК. Касаторът поддържа, че първоинстанционният съд не е установил действителната фактическа обстановка по случая и е формирал погрешни изводи, че са налице елементите от фактическия състав на отговорността по чл.284-285 ЗИНЗС. Счита, че съставът на АССГ не е обсъдил всички представени по делото доказателства, вкл. тези по реда на

чл.284, ал.3 ЗИНЗС и твърденията му за съпричиняване на вредоносния резултат – наличие на инсекти, тъй като С. се хранел в стаята си и при липса на навици за поддържане на хигиена в нарушение на чл.21, ал.2, чл.88а, ал.1 и чл.176, ал.1 от ППЗИНЗС. Счита, че от показанията на разпитаните по делото свидетели не се установява неизпълнение на задължения от страна на служители на ГДИН. Твърди, че каквито и мерки да предприема пенитенциарната администрация, при липса на хигиенни навици у лишените от свобода (л.св.), мерките за дезинсекция биха били неефективни. Поддържа, че ищецът е разполагал с лично шкафче, каквито са изискванията на чл.21, ал.1 от ППЗИНЗС. Излага подробни съображения за неправилно приложение на чл.43, ал.4 и чл.20, ал.3 от ППЗИНЗС, пар.106а от Минималните стандарти за третиране на л.св. и Правило 18.2 от Европейските правила за затворите относно достъп до дневна светлина и чист въздух. Визира липса на нормативни изисквания за замерване на светлина и въздух. Оспорва доводите на И. П. С., че считано от 31.12.2020 г. е бил лишен от личните си вещи и привежда примери от свидетелските показания. Счита, че ищецът не е доказал претърпени неимуществени вреди, а съдът – в нарушение на разпределената доказателствена тежест, е приел, че такива са настъпили. Поддържа недоказаност на неправомерно бездействие в пряка и непосредствена причинна връзка с твърдените вреди. Твърди, че условията на изтърпяване на наказанието не са оказали неблагоприятно въздействие върху психиката на ищеца, който не е претърпял ограничения, надхвърлящи обичайните за пенитенциарно заведение, респ. евентуално причинен дискомфорт не е значителен и интензивен. Искането до съда е за отмяна на решението и постановяване на решение по същество, с което предявения иск срещу ГДИН да се отхвърли. Претендира се юрисконсултско възнаграждение.

Ответникът И. П. С., изтърпяващ наказание „лишаване от свобода“ в Затвора С., оспорва касационната жалба чрез адв. А. – служебен защитник по Закона за правната помощ.

Според участващия в производството по делото прокурор от Софийска градска прокуратура касационната жалба е основателна.

Съдът, като провери служебно на основание чл. 218, ал. 2 от АПК, съответствието на решението със съществените процесуални правила и материалния закон, намира за установено следното:

Производството пред първата инстанция е образувано по предявен от И. П. С., ЕГН [ЕГН], иск с правно основание чл. 284-285, вр. чл. 3, ал. 2 от ЗИНЗС срещу Главна дирекция "Изпълнение на наказанията" с искане за присъждане на обезщетение за неимуществени вреди в размер на 10 000 лв., претърпени в периода от 31.12.2020 г. до 20.01.2021 г. в Медико-социален център на Затвора – С., където ищецът нямал: дрехи, телевизор, матрак „и други вещи“, които били „задържани“ в ЗО „К.“, в спалното помещение на М. на Затвора – С. нямало маса, столове и шкафчета, имало хлебарки и дървеници, не можело да се стигне до прозореца, защото имало решетка, от близо месец не работела пералнята, кубатурата на помещението не отговаряла на броя на хората, не му били предоставени дезинфектанти, метла, лопата и парцал за почистване на спалното помещение, не му били правени медицински изследвания, не му давали „всички лекарства, изписани от психиатър“, липсвали специалисти (ортопед, психиатър), а през месец март 2021 г. били извършени десет претърсвания на спалното му помещение, с което му е оказван „физически и психически тормоз“.

При съвкупната преценка на писмените и гласни доказателства по делото съдът е

приел за доказано, че в исковия период от 31.12.2020 г. до 08.02.2021 г. ищецът И. П. С. е имал статут на лишен от свобода, като преди това - от 03.04.2020 г. до 30.12.2020 г. е бил в Затворническо общежитие (ЗО) „К.“. На 30.12.2020 г. бил преразпределен от Втора в Трета група на ЗОЗТ „К.“, където същия ден му бил нанесен побой от други лишени от свобода, което наложило посещение в Болницата на МВР, откъдето, след преглед и назначено медикаментозно лечение бил върнат в СБАЛЛС С.. При конвоирането му на 31.12.2020 г. от ЗО „К.“ до Затвора – С., поради липсата на достатъчно място в конвойния автомобил, С. взел със себе си само най-необходимите си лични вещи. Със заповед от 05.01.2021 г. началникът на Затвора наредил настаняване на И. П. С. в намиращо се в СБАЛЛС, на четвърти етаж, в Медико – социалния център - специално обособено „отделение за лишени от свобода с висока степен на обществена опасност, страдащи от наркомания, психически разстройства или уязвими лица, с оглед тяхната безопасност“, за престоя си в което отделение ищецът твърди наличие на неблагоприятни условия в помещението/помещенията.

От правна страна първостепенният съд е приел, че представените от ответника ГДИН договор от 20.01.2021 г. за възлагане на обществена поръчка и протоколи за извършена ДДД – обработка не опровергават твърденията на ищеца за бездействие по отношение дезинсекцията срещу хлебарки и дървеници. Намерил е за доказана липсата на маси, столове и шкафове за дрехи в помещенията. Кредитирал е показанията на свидетелите И. И. Б. и Л. С. А. като достатъчно убедителни и конкретизирани относно лошите битови условия и недобрата хигиена в помещенията. В допълнение е посочил, че ответникът ГДИН не е представил доказателства за извършени замервания на светлината и въздуха в помещението, за да бъде установено, че количеството дневна светлина, степента на изкуствено осветление, отоплението и проветряването съответстват на изискванията на съответните стандарти за обществени сгради.

Съдът не е приел за основателна тезата на ответника, че ищецът не е получил достъп до всичките си лични вещи още в деня на преместването му от ЗО „К.“ по обективни причини – липса на място в конвойния автомобил. Посочил е, че ответникът е бил задължен незабавно и без да предпоставя действията си в зависимост от изрично подаване на молба, да осигури преместване на личните вещи, вкл. на ортопедичния матрак. Въз основа на изложеното е приел наличие на забавяне (бездействие) за повече от двадесет дни.

В заключение, първоинстанционният състав на АССГ е приел за доказано, че за времето от 31.12.2020 г. до 08.02.2021 г., като лишен от свобода, по време на пребиваването му в Медико-социалния център на СБАЛЛС И. П. С. е бил обект на „друго подобно бездействие или обстоятелство, което уронва човешкото достойнство“ по смисъла на чл. 3, ал. 2, вр. ал. 1 ЗИНЗС. Намерил е за установени елементите от фактическия състав за ангажиране безвиновна отговорност на ответника за бездействие, изразяващи се в: неосигуряване на дезинсекция срещу хлебарки и дървеници, така че да се осигури липсата на такива вредители, неосигуряването на нормални битови условия (маса, стол, шкаф за дрехи) и неосигуряване достъп на ищеца до всичките му лични вещи. Решаващият съд е приел за справедлив размер на обезщетението, съответстващ на претърпяното от ищеца страдание, сумата от 500 лева, която съответствала на степента и интензитета, на създадения у И. П. С. дискомфорт, в резултат от лошите хигиенни условия в помещенията (наличие на хлебарки и дървеници) и липсата на минимално

необходимите мебели.

Така постановеното решение е валидно, допустимо и правилно, постановено при правилно приложение на материалния закон, правилно разпределение на доказателствената тежест и правилно формиране на правните изводи на съда в съответствие с правилата на логическото мислене и съвкупна преценка на всички факти, обстоятелства и доказателствата, без да е допуснато изопачаването им или неправилното им тълкуване.

Правилно и обосновано искът е разгледан от първоинстанционния съд в контекста на група дела, заведени пред ЕСПЧ от лица, изтърпяващи наказание „лишаване от свобода“ в пенитенциарни заведения в страната ни, в условия, неотговарящи на стандартите, установени от Съвета на Европа, и определени като нарушаващи забраната за нечовешко и унижително отнасяне по чл. 3 ЕКПЧ. Визираната норма забранява по абсолютен начин изтезанията или нечовешкото или унижително отношение или наказание, независимо от обстоятелствата и поведението на жертвата (виж А. и други, цитирано по-горе, § 139, с допълнителни препратки).

За да попадне в обхвата на този член, малтретирането трябва да достигне минимално ниво на суровост. Оценката на този минимум е относителна и зависи от всички обстоятелства по делото като продължителността на отношението, физическите и психическите последици и в някои случаи пола, възрастта и здравословното състояние на лицето. За да се приеме, че задържането е в нарушение на чл. 3 от Конвенцията, страданието и унижението трябва да надхвърлят неизбежния елемент на страдание и унижение, свързани със самото лишаване от свобода. В този случай властите трябва да гарантират, че едно лице е задържано при условия, съвместими с уважението към човешкото достойнство, че начинът и методът на изпълнение на наказанието лишаване от свобода или друг вид мярка за задържане, не подлага човека на стрес или трудности с интензитет, надвишаващ неизбежната степен на страдание, присъща на задържането, и че предвид практическите изисквания на лишаването от свобода, здравето и благосъстоянието на този човек са гарантирани в достатъчна степен.

При оценка на условията на задържане по чл. 3 от Конвенцията е особено важно да бъде взето предвид кумулативното въздействие на тези условия, както и конкретните твърдения, направени от въпросното лице, и времето, което той или тя е прекарал/а в тези условия. Дори когато всеки отделен аспект от тези условия е в съответствие с националното законодателство, техният кумулативен ефект може да бъде такъв, че да доведе до нечовешко или унижително отношение по смисъла на чл. 3 от Конвенцията.

Неоснователни са оплакванията на касатора относно допуснати съществени процесуални нарушения във връзка с разпределение на доказателствената тежест. При доказаност на нарушенията по чл.3 от ЗИНЗС, вр. чл.284, ал.1 от ЗИНЗС, настъпването на неимуществени вреди се предполага до доказване на обратното - чл.284, ал.5 от ЗИНЗС. Правилно в тази връзка решаващият съд е посочил в определението си от 21.05.2021 г. за насрочване на делото в открито съдебно заседание, че ответникът, в условията на насрещно доказване следва да установи, че е предприел конкретни действия, осигуряващи благоприятни условия за пребиваване на ищеца в помещенията на Медико-санитарния център към СБАЛЛС С. по смисъла на чл.3, ал.2 от ЗИНЗС. Единствено поради посочването в това определение, че доказателствената тежест за претърпени неимуществени вреди се носи от ищеца, което е в противоречие със законната презумпция по чл.284, ал.5 от ЗИНЗС, не може да се приеме, че е допуснато съществено процесуално нарушение. Релевантно е, че

при доказаност на нарушения по чл.3, ал.2, вр. ал.1 от ЗИНЗСК първоинстанционният съд е приложил правилно разпоредбата на чл.284, ал.5 от ЗИНЗС. В този смисъл са Решение № 4832 от 24.04.2020 г. по адм. д. № 8476/2018 г., III отд. на вас и решение № 14755 от 01.11.2019 г. по адм. д. № 10951/2017 г., III отд. на ВАС.

Не е спорно по делото, че със Заповед № 01/05.01.2021 г. на началника на Затвора С., издадена на основание чл.60 от ЗИНЗС и чл.38, ал.1 от ППЗИНЗС, И. П. С. е настанен в Отделение за лишени от свобода с висока степен на обществена опасност, страдащи от наркомания, психически разстройства или уязвими лица на територията на СБАЛЛС към Затвора С.. Основание за издаване на тази заповед е докладна записка от 31.12.2020 г. на д-р Е. А. до началника на Затвора С., според която л.св. И. П. С. е с влошено здравословно състояние поради нанесен му побой от други л.св. на 30.12.2020 г. Посочено е в документа, че л.св. И. П. С. е със смесено личностово разстройство вследствие на употреба на опиоиди и синдром на зависимост – диагноза, уточнена след лечение в Психиатрична клиника на ВМА след опит за самоубийство със свръхдоза. От пристигането си в ЗОЗТ „К.“ С. бил с влошено психично състояние, изразяващо се в чести прояви на вербална агресия спрямо други л.св. и трудно сдържане на гнева. С молба от 23.12.2020 г. л.св. С. поискал от началника на ЗОЗТ „К.“ „да бъде изолиран в изолятора докато се намери място в бараките, защото ще има проблеми в III-та група“.

Според писмо изх.№ 240 от 26.04.2021 г. на директора на СБАЛЛС С. л.св. И. П. С. е настанен в Медико-социален център на Затвора С. с диагноза „Наркомания“. На 31.12.2020 г. е прегледан в приемен кабинет на СБАЛЛС С. с диагноза: „Контузия на гръден кош и корем, разкъсноконтузна рана в тилна област, кръвонасядане на ляво око“. Насочен за консултация в МИ-МВР-С., след което е върнат и приет в Хирургичен сектор на СБАЛЛС С. за наблюдение и лечение. В Хирургичен сектор (ХС) на СБАЛЛС С. е бил на лечение в периода от 31.12.2020 г. до 11.01.2021 г. Приложена е епикриза ИЗ № 351, постъпил на 31.12.2020 г., изписан на 11.01.2021 г., от ХС на СБАЛЛС С., на името на И. П. С. с диагноза: „Контузио капитис“ – пациент със съчетана травма след нанесен побой, минали заболявания: Хепатит С, Наркомания, Дископатия, Язвена болест, Л. холецистектомия.

Според докладна записка от 28.04.2021 г. на ИСДВР Л.М. за периода от 11.01. до 25.01.2021 г. И. П. С. е бил настанен в Първа група по наказание – 14 денонощия наказателна килия. След това е настанен в спално помещение № 6 на ЦМСИГ (Център Медико-социални грижи), което е с площ от 21.20 кв.м., санитарен възел от 1.36 кв.м., за настаняване на до 4 л.св. Болнична стая № 6 е оборудвана, както следва: 4 броя легла, 2 броя стола, 1 брой маса, 4 броя шкафчета, 1 брой мивка с течаща студена и топла вода, санитарен възел – тоалетна. Помещението е с прозорци, с достъп до пряка слънчева светлина и възможност за проветряване, налично е изкуствено осветление, контролирано от л.св. и централно отопление с радиатори. Болницата на затвора разполагала със столова, където л.св. получавали своята храна, но малка част от настанените в СБАЛЛС С. оставали да се хранят в трапезарията. Останалите, в т.ч. и И. П. С., се хранели в болничните си стаи, което било причината за наличие на вредители.

Необосновано касаторът поддържа, че решаващият състав на АССГ не се е позовал на цитираната докладна записка от 28.04.2021 г. на ИСДВР Л.М. При преценка на доказателствената съвкупност по делото, вкл. на посочения документ по чл.284, ал.3 от ЗИНЗС, съдът е приел за недоказани твърденията на ищеца за следните нарушения:

недостатъчна жилищна площ, липса на постоянен достъп до санитарен възел с топла и студена вода, непредоставяне на хигиенни материали и на достъп до медицински изследвания и лекарства, липса на медицински специалисти (ортопед, психиатър).

В останалата си част, докладната записка от 28.04.2021 г. на ИСДВР Л.М. съдържа признание за наличието на инсекти, както и признание за наличие на 1 брой маса в болнично помещение № 6, което е противоречие с наведените в касационната жалба доводи и правни основания за липса на подобен вид мебели в помещението. От друга страна, докладната записка на ИСДВР Л.М. съдържа противоречива информация, която следва да се прецени съобразно чл.284, ал.3, изр.2 от ЗИНЗС. В нея се посочва, че със Заповед № 01/05.01.2021 г. С. е преместен на IV-ти етаж на СБАЛЛС, където се намира М., а от друга страна – че в периода от 11.01. до 25.01.2021 г. е пребивавал в 1-ва група по наказание 14 денонощия в НК. При съобразяване на чл.284, ал.3, изр.2 от ЗИНЗС правилно и обосновано решаващият съд е приел за доказано, че в исковия период от 31.12.2020 г. до 08.02.2021 г. ищецът И. С. е пребивавал в Медико-социалния център на СБАЛЛС С..

Наличието на инсекти се признава с писмения отговор на ГДИН на исковата молба и в цитираната докладна записка от 28.04.2021 г. на ИСДВР Л.М.. Независимо, че е ноторно известна връзката между липсата на хигиена и наличието на инсекти, не могат изцяло да се споделят възраженията на ГДИН, че наличието на вредители се дължи единствено на пренасянето на храна в помещенията и липсата на хигиена в тях. Задължение на пенитенциарното заведение е да създаде благоприятни условия на изтърпяване на наказанието, при които осъдените и задържаните под стража да не бъдат подлагани на изтезания, на жестоко, нечовешко или унижително отношение. С други думи – липсата на създадена организация по изхранване на пациентите единствено в столова, така че да не пренасят храна в спалните помещения, не може да се вмени във вина на лишените от свобода, а се дължи на неправомерно бездействие и неизпълнение на задължения от страна на затворническата администрация. Предприетите действия въз основа на представени от ГДИН доказателства – договор от 20.01.2021 г. за дезинсекция и дератизация на сградите на ГДИН и протоколи към него за ДДД обработка, не са довели до желания резултат. Като не ги е кредитирал и е приел за доказан твърдените от ищеца неблагоприятни условия поради наличие на вредители, първоинстанционният съд не е допуснал твърдяното от касатора неправилно приложение на закона.

Съобразени с доказателствата по делото са и изводите на съда относно несвоевременното предоставяне на личните вещи на л.св. С.. Според докладната записка от 28.04.2021 г. на ИСДВР Л.М. С. е подал молба рег. № 587/29.01.2021 г. да получи вещите и дрехите си от ЗОЗТ и е удостоверил с подписа си, че ги е получил на 21.01.2021 г. Очевидно и в тази си част докладната записка съдържа разминавания в посочените дати и противоречие с приложените писмени доказателства. Според тях – л.св. е получил *част* от личните си вещи на 02.02.2021 г., а матрака – на 09.02.2021 г. Приложен е опис на вещи от 31.12.2020 г., собственост на л.св. И. П. С., изготвен от управител на вещеви склад л.св. М. Б. П., от който може да се направи извод, че след превеждането на С. в СБАЛЛС неговите вещи са заведени в склада на ЗО „К.“. Под същия опис е положен подпис на И. П. С. от 21.01.2021 г., че е получил всичко по списъка без повреди и липси, но това обстоятелство е в противоречие с молбата му от 29.01.2021 г.

Приложено е писмо от 07.01.2021 г., изпратено от л.св. по пощата чрез началника на

ЗО „К.“ до началника на СЦЗ, входирано в Затвора С. с вх.№ 386 от 15.01.2021 г., с което С. настоява да получи личните си вещи, останали в ЗО „К.“, тъй като е преведен в СБАЛЛС С. за срок от три месеца. Писмото съдържа ръкописна резолюция от 25.01.2021 г. „вещите са върнати по установения ред“. При тези разнопосочни данни по делото е правилен изводът на първостепенния съд за наличие на забава при предоставяне на личните вещи на л.св. Отново следва да се отбележи, че задължението за създаване на организация за това е на затворническата администрация, която е наясно с преместването на л.св. в СБАЛЛС и със заболяванията му, налагащи използване на ортопедичен матрак. С. е написал писмо за това от 07.01.2021 г. и независимо от адресирането му и изпращането му по пощата, вещите са получени от него едва на 25.01.2021 г., а матрака – на 09.02.2021 г. Подобно забавяне от близо двадесет дни е недопустимо и не указва на изпълнение на задълженията на пенитенциарното заведение. По изложените съображения и като е приел за доказано твърдяното от ищеца неизпълнение на задължения за превеждане на личните му вещи, първоинстанционният съд не е допуснал твърдяното от касатора неправилно приложение на закона.

Относно условията на пребиваване в М. към СБАЛЛС С. решаващият съд обосновано е кредитирал показанията на свидетелите И. И. Б. и Л. С. А.. Свидетелят Б. е бил санитар в болницата и е помагал при преместване на вещите на С. от един етаж на друг. Неговите показания в тази насока, освен, че не съдържат конкретика, са в противоречие с описаните писмени доказателства, поради което неправилно касаторът поддържа, че свидетелските показания е следвало да бъдат кредитирани. Св. Б. у становава, че С. бил недоволен, че го местят от петия на четвъртия етаж в болницата, тъй като там е „по-специален режим – води се психиатрично отделение“. Според свидетеля „просто там условията са отвратителни – няма маси, столове, хигиената е отвратителна, има хлебарки и дървеници“. Свидетелят Л. С. А. също е бил санитар в болницата и установява, че И. П. С. се е оплаквал от условията в болницата. Според свидетеля „там не ставало за живеене – нямало маси, а дървеници колкото искаш“. А. изрично сочи, че е влизал в помещението на ищеца и то „не ставало за живеене“ – миришело. Чистело се от санитарите веднъж седмично, но винаги миришело.

Според свидетеля Б. помещението нямало директен достъп до прозореца. В него било сравнително тъмно. Имало лампи, но решетката на прозореца не позволявала достатъчно светлина. Почистването се извършвало от отговорник на етаж, но специално за четвъртия етаж – всеки сам си почиствал.

Касае се за показания на свидетели – очевидци, които са единни и безпротиворечиви относно условията на пребиваване в т.нар. „психиатрично отделение“, поради което не могат да се споделят доводите на касатора, че показанията са лично-субективни. Гласното доказателство неминуемо е свързано с лични впечатления, зависещи от характерови особености на възприемащата ги личност, но това не означава, че не разполага с доказателствена стойност. Убеждаващото им въздействие зависи от съответствието им с другите доказателства по делото и в случая от факта, че свидетелите са очевидци. При безпротиворечиво установяване и от двамата свидетели, че „С. се оплаквал от условията в отделението“, както и това, че същите били „отвратителни“ и „не ставало за живеене“, решаващият съд правилно е приел за доказано нарушение по чл.3, ал.2, вр. ал.1 от ЗИНЗС, което надхвърля неизбежния елемент на страдание от самото наказание „лишаване от свобода“ поради

изтърпяването му в неблагоприятни условия.

Не може да се сподели тезата, че в болнично заведение пациентите сами почистват помещенията, поради което липсата на хигиена в тях е единствено в резултат на липса на хигиенни навици у лишените от свобода. Следва да се съобрази обстоятелството, че л.св. С. се намира на територията на болнично заведение, след нанесени травми от побой и със психиатрична диагноза, поради което не може да му се вмени неизпълнение на чл.21, ал.2, чл.88а, ал.1 и чл.176, ал.1 от ППЗИНЗС, респ. пълно съпричиняване на твърдените неблагоприятни условия.

Въз основа на показанията на св.Б. следва да се приемат за доказани и твърденията на ищеца относно липсата на достъп до свеж въздух поради наличие на решетки от вътрешната и от външната страна на прозореца. Изложените в обжалваното решение мотиви, че „ответникът не представи доказателства за извършени замервания на светлината и въздуха в помещението“ следва да се преценят в светлината на презумпцията по чл.284, ал.3, изр.2 от ЗИНЗС, според която съдът задължава специализираните органи по изпълнение на наказанията да предоставят информация от значение за правилното установяване на фактите по делото, а в случай на неизпълнение на това задължение съдът може да приеме за доказани съответните факти. Действително, в цитираната в касационната жалба докладната записка от 28.04.2021 г. на ИСДВР Л.М., както и в приложените към нея доказателства, не се съдържат данни и информация относно достъпа до прозореца в помещенията на М. във връзка с твърденията в исковата молба „не мога да стигна до прозореца и да погледам навън, да подишам чист въздух, защото има външна и вътрешна решетка, които не ти дават възможност да стигнеш до слънчева светлина и чист въздух“. Липсата на такива данни правилно е съобразена от първоинстанционния съд съобразно презумпцията по чл.284, ал.3, изр.2 от ЗИНЗС.

По изложените съображения, настоящият касационен състав приема, че първоинстанционният съд е установил действителната фактическа обстановка и е формирал правилни правни изводи за доказаност на всички елементи от фактическия състав на отговорността по чл.284-285 ЗИНЗС.

Правилно при определяне размера на обезщетението първоинстанционният съд се е съобразил с анализа на новите решения на ЕСПЧ по дела, касаещи оплаквания за лоши условия в местата за ЛС. При липса на подадена от ищеца касационна жалба, се споделят изводите, че присъденото обезщетение от 500 лв. се явява справедливо и съответно на степента и интензитета на претърпяните от С. страдания от поставянето му в условия, несъответстващи на чл.3, ал.2, вр. ал.1 от ЗИНЗС. Следва да се съобрази, че настаняването на С. в СБАЛЛС е след претърпян от него побой на 30.12.2020 г., поради което състоянието му е изисквало полагане на активни възстановителни грижи за него. Вместо това, той е бил поставен в условия, нарушаващи абсолютната забрана по чл.3 от ЕКПЧ, обуславящо присъждане на по-високо обезщетение.

По тези съображения Административен съд София-град, XVIII-ти Касационен състав, намира, че обжалваното решение е правилно и следва да бъде оставено в сила.

Водим от горното, съдът

РЕШИ:

ОСТАВЯ В СИЛА съдебно решение № 1285 от 28.02.2022 г., постановено по адм. д. № 1625/2021 г. по описа на Административен съд София - град, Първо отделение, 14-ти състав

Решението не подлежи на обжалване и протест.

ПРЕДСЕДАТЕЛ:

ЧЛЕНОВЕ:1.

2.